

Kapitel 6

Derby

Det var først i midten af maj, at Tarok startede sin væddeløbssæson. Karl var ikke i tvivl. Der var ét altoverskyggende mål det år: Derbyet. Karl havde puslet om og kræset for Tarok med sit hjemmelavede foder og hø og mange ture på fold, hvor han fik nøje afmålte tidsrum til at græsse i. Tarok havde tabt sig oven på sine mange flotte præstationer i 1975 og skulle have bygget lidt mere muskelmasse på. Det var på den tid usædvanligt, at man lod en væddeløber græsse, fordi man sagde, at hesten blev for tung og tyk af det. Men det påvirkede ikke Karl. I hans optik var det naturligt for heste at spise græs; det indeholdt de bedste vitaminer og mineraler. Han havde et nøje opdelt system for hestenes turnus i de forskellige folde. Ikke kun for at styre, hvor meget frisk græs de fik, men også for at skabe variation i hestenes liv. De skulle have en ny udsigt, noget nyt at glædes over, når de var uden for stalden.

Dette var året, hvor Tarok med sine fire år ville vokse sig færdig og dermed være klar til løb på de helt lange distancer. Med sine 3.000 meter var Derbyet en slags travhestenes maratonløb, et stayerløb modsat de kortere sprinterløb. Travpressen hungrede efter nyt om storfavoritten, og der var sædvanen tro talrige spekulationer omkring deltagernes styrker og svagheder. Journalisterne borede efter svagheder, og ingen gik fri, mindst af alle Tarok. Surveyors skuffende femteplads var ikke glemt; kunne det samme sorte uheld ramme Tarok? Alle vidste nu, at Tarok var uovervindelig i sin aldersklasse på de korte distancer. Men havde han kræfter til et så langt løb som Derbyet, særligt hvis han var nødt til at ligge i 'dødens spor', som Jørn tidligere havde haft held til at føre Tarok ud i? Slutspurten var der ingen tvivl om, at Tarok havde fra sin far, Pay Dirt, men at Tarok ikke også kunne være stærk på de lange distancer, var ifølge Karl forkert at sige. Han forsvarede Tarok med, at moren havde stayer-egenskaber og i øvrigt selv var blevet nummer fem i Derbyet 19 år før, ligesom hun kort tid efter havde vundet Jydsk 4-årings Grand Prix over mange af de heste, hun havde konkurreret mod i Derbyet. Hvis Tarok vandt Derbyet, ville han på forunderlig vis give både sin mor og Karl æresoprejsning for det uretfærdige løb så mange år tilbage. Det aspekt holdt Karl nu for sig selv.

FOTO: Tarok_24_scan

Tarok nyder livet på Hagenshøj i maj 1976. (Foto: Kirsten Hansen)

Nogle måneder inden at Tarok var i gang på banerne dette år, havde Karl truffet en svær beslutning og solgt femårige Surveyor. De mange penge, Surveyor havde vundet, betød, at hans grundpræmiesum var meget høj, og det begrænsede hans deltagelse i løb. I travsporten er de fleste løb klasseløb, hvor der er specifikke krav til hestens indtjening. Sådan sørger man for, at hestene på papiret er nogenlunde ligeværdige i løbet. Et naturligt tiltag, fordi et vigtigt levevilkår ved travsporten er, at tilskuerne satser penge på hestene. En hest, der har tjent mange penge i forhold til sin alder, har færre løb at deltage i, særligt i Danmark, hvor der er færre toptravere sammenlignet med for eksempel i Sverige. Og hvis den kunne deltage i klasseløb, betød det normalt, at den så skulle starte med tillæg, dvs. efter de andre heste, måske helt op til 60 eller 80 meter.

Med 11 løbsheste i stalden i 1976, og med de to andre store stjerner, Napalm og nu Tarok, og flere lovende heste på vej, var der udsigt til mange rejser til de store løb i Lunden og udlandet, hvor grundpræmiesummen passede bedre med løbenes forskrifter, de såkaldte propositioner. Så da der pludselig kom et ualmindeligt godt tilbud fra en hollandsk hesteejer, havde Karl sagt ja. Da Surveyor kørte af sted, trøstede Karl sig med, at der var gode chancer for, at han kunne købe ham tilbage som avlshingst, når hans karriere som løbshest endte.

Ud over præmierne havde Surveyor efterladt et varigt minde på Karls ryg. En dag, hvor Karl var kommet til at stå mellem Surveyor og Tass, som havde et ægte hingste-had-forhold til hinanden, endte det tandaftryk, som Surveyor ville have givet Tass, ved et uheld på Karls ryg. Da Karl vaklede ind i huset, kom Elisabeth ilende til for at hjælpe. Hun spærrede øjnene op af chok, da hun hjalp Karl af med skjorten. Blodet strømmede ned ad hans ryg. Et øjeblik troede hun, at det var slut med Karl.

Det var ikke første gang, Karl var blevet mindet om, at heste kan være livsfarlige, når de bliver forskrækket. En vinterdag seks år tidligere havde Karl longeret den lille, tætte hingst La Tour i den bakkede fold ned mod fjorden. I et uopmærksomt sekund var han trådt ind i tovet, som lå på jorden, og Karl blev revet omkuld, da La Tour løb forbi. Hesten gik i panik over den pludselige modstand i tovet og tonsede hen over de frosne knolde og muldvarpeskud i folden med Karls

tunge krop slæbende efter sig i den ene fod. Da hesten stoppede, var Karls ben brækket flere steder. Men det fik som sædvanlig ikke Karl til at bebrejde hesten noget. Det var ham selv, der ikke havde været opmærksom nok. Det lå i en hingsts natur at være temperamentsfuld og nogle gange lidt voldsom. Noget, han også så hos Tarok. Nu, som fireårig, tronede han som en anden konge i stalden. Karl vidste, at det fulgte med, når man gav en tillidsfuld og rask hest særlig opmærksomhed og pleje. Heste vil gøre alt for at få menneskers omsorg, om den så skal konkurrere med de andre om den. Tarok var ingen undtagelse. Han holdt vågent øje med de andre hingste i stalden, hvem af dem der skulle ud til løb med Jørn eller Aksel, og hvem Karl snakkede mest med. Når en af de andre hingste gik forbi, for han frem med ørerne tilbage, rynket mule og tænderne fremme. De store mørke mandeløjne skrumpede til stikkende sprækker, der gnistrede af surhed. Særligt én hingst vækkede Taroks jalousi: Vixi Bird.

Vixi Bird var en lille hingst, som kom til stalden i efteråret 1974. Da var han halvandet år gammel. Karl havde købt ham ved et uheld på auktionen. Mens han troede, at han viftede en hveps væk, havde han pludselig budt 3.500 kroner for en hingst, han slet ikke var på udkig efter. Og der var ingen, der efterfølgende bød højere.

”Lad ham få den,” lød det fra Vixi Birds opdrætter, den joviale og høflige Verner Juel Rasmussen. Måske fordi Vixi Bird hverken havde en særligt fin afstamning eller imponerede med sin fremtoning. Ud over at være lille havde han ikke helt lige ben og tog alt for lange og store skridt i forhold til sin klejne krop.

Heller ikke denne fejl ville Karl indrømme. Vixi Bird kom med hjem til Hagenshøj. Og nu, efter halvandet års logi, træning, støvsugning, fodbade og anden obligatorisk forkælelse i Stald Kima, var Vixi Bird begyndt at vinde mange løb. Både staldfolkene og Karls børnebørn faldt for hingsten, som altid stod med et gavtyveudtryk og nappede blødt efter folks tøj med et opmærksomt glimt i de mørke øjne. Han og Tarok var noget nær hinandens diametrale modsætninger. Hvor Vixi Bird havde en kæmpe ræverød pandelok, der dækkede den øverste halvdel af hans ansigt, havde Tarok en net lille pandelok. Fra Vixi Birds fyldige flab af en underlæbe stak mange og lange hår frem som et fiffigt skæg, mens Tarok med det fintskårne ansigt og den firkantede, aristokratiske mule og perfekt proportionerede krop viste et noget andet sofistikeret udtryk. Tarok elskede opmærksomheden fra publikum og stod ganske stille under sejrsceremonier, hvorimod Vixi Bird nogle gange næsten ikke var til at holde efter en sejr. Han kastede med den

lange man og trampede rundt om sig selv med en staldmand hængende efter sig i bedste gangsterstil. Og på banen var det ikke meget bedre. Aksel lagde ikke skjul på, at han ikke turde kigge ned på Vixi Birds ben under løb, fordi synet mindede ham om et korthus, der var ved at vælte. Den lille hingst viste dog en heroisk kampgejst, når de små ben hvirvlede op og frem i kæmpespring, som slet ikke burde være mulige i trav. Men han ramte næsten aldrig sig selv på benene. Mens Tarok var meget travsikker og stabil, kunne Vixi Bird godt galoppere et løb væk til diskvalifikation, men han havde en mystisk tendens til at præstere allerbedst i de løb, der havde store præmier. Det havde givet ham øgenavnet 'økonomiministeren' hjemme i Stald Kima. Uanset hvad der blev sagt om ham, hadede Tarok Vixi Bird af et godt hjerte. Følelsen var gensidig. Hvis Karl skulle have begge heste med på en løbsdag, var han nødt til at tage to hestetransporter i brug og føre de to heste enkeltvis ind i stalden, når de ankom, for at undgå konflikter.

Selvom Tarok på mange måder havde stjernestatus, var det nødvendigt at træne i hverdagen. På det punkt var frække Vixi Bird nemmere at arbejde med end Tarok. Den lille hingst var en rigtig slider, som altid løb, så hurtigt man bad ham om under træning. Tarok var anderledes mageligt anlagt. Han ville ikke løbe rigtig stærkt, medmindre der var publikum, musik i højttalerne og hele ståhejet. Det var, som om Tarok levede for showet og ikke mindst æresrunden efter en sejr. Han luntede i adstadigt tempo langs publikum, standsede gerne – af sig selv – og lod folk klappe ham, mens han kiggede med en ophøjet mine hen over scenen af beundrende mennesker med ansigtet i profil eller trekvartprofil, aldrig en face mod pøbelen.

Når Knud eller Karl kørte ham på banen rundt om Hagenshøj, hyggetravede han. Karl nænnede stadig ikke at presse sine heste til at trave meget hurtigt under træning, hvis de ikke selv havde lyst. Så hvad skulle Karl stille op med Tarok, som vidste, det var i løbene, der skulle løbes stærkt, og som åbenbart ikke ønskede at træne hårdt på hverdagene? Piskede man en hest én gang, risikerede man, at man skulle piske den tre gange næste gang. Men så en dag fik Jørn en god idé til at narre Tarok. En lørdag tog han ham med hen til Skive Trav for at træne. Det var løbsdag med publikum langs rækværket, og det ville ifølge Jørns plan give Tarok den rette motivation. Da han havde spændt Tarok for sulkyen og sat sig til rette i sædet, kiggede Tarok tilbage på ham og ned ad ham med et uudgrundeligt blik. De trillede ud på banen, og Jørn bad Tarok om at speede op med det smæk med tungen, som de brugte i Stald Kima. Tarok luntede nærmest af sted. Og det hjalp ikke, uanset hvor mange lyde Jørn sagde. Midt i det hele slog en tanke ned i Jørn: Han havde

den gamle staldjakke og et par slidte fløjlsbukser på. Den hvide silkejakke med de gule ærmer, som han altid havde på til løb, lå derhjemme. Han grinte for sig selv, mens han kørte Tarok tilbage mod stalden.

Fjendskabet mellem Tarok og Vixi Bird øjnede Karl og Jørn pludselig en træningsmulighed i. Karl havde ved et tilfælde opdaget, at Vixi Bird og Tarok tog deres fjendskab med ud i folden, når de blev lukket ud på to lange folde, der stødte op til hinanden. Så når Karl ville have Tarok trænet i hurtigløb i 20 minutter, lukkede han Tarok og Vixi Bird ind i de to folde. Så gik det helt af sig selv. Vixi Bird løb af sted ved siden af Tarok i sin fold, og mens Tarok fortsatte i rasende tempo til den bitre ende i den 700 meter lange fold, stoppede Vixi Bird 40 meter tidligere og vendte om. Og den fnysende Tarok, der lige havde været i front, så nu, at konkurrenten var på vej væk fra vendepunktet, og måtte halse efter den lille Vixi Bird og se sig slået. Tarok løb pænt og ordentligt til enden af folden hver gang. Han regnede aldrig ud, hvordan han blev narret.

Der var 2,5 meter mellem de to foldes elhegn. Det betød, at Vixi Bird og Tarok kun lige præcis kunne nå hinandens muler. Nogle gange fik de fat i hinandens grimer med tænderne og startede en slags hovedbrydning, hvor den noget højere Tarok var i en oplagt position til at vinde. Men Vixi Bird havde en anden taktik. Han bakkede lige så langsomt, skridt for skridt. Pludselig sprang Tarok væk med et sæt – han havde fået stød af elhegnet, som Vixi Bird havde trukket ham ind mod. Vixi Bird havde unægtelig sin egen måde at vinde på.

I travsporten er der prestige i rekorder, ikke bare for hvor hurtigt hestene løber i de forskellige aldre og distancer, men også for hvor mange sejre man vinder set over et bestemt år, over en hel karriere og i træk. Tarok var ubesejret i de sidste syv løb, siden starten af september 1975, men et lille uheld satte en irriterende stopklods for rækken af sejre. Det var den 5. juni, i 4-års Mesterskabet i Billund. Tarok og Jørn skulle først starte i en indledende afdeling, derefter var der finale samme dag. Fordi Tarok var så stor en favorit, blev han sat uden for totalisatorspillet. Men da startvognen kørte væk fra feltet, punkterede et af sulkyhjulene, og Tarok galopperede. Jørn måtte føre ham ud i banen og bremse ham op, så de ikke blev diskvalificeret. De var langt bagud, da de kunne forfølge feltet igen med et punkteret hjul og Jørn hoppende op og ned i sulkyen. Det lykkedes dem at nå feltet, hvor de sluttede blandt de fem bedste og dermed opnåede en plads i finalen. Og her førte Tarok fra start. I opløbssvinget lod Jørn ham strække lidt mere ud, og Tarok øgede sit forspring til de andre heste med 15 meter på et øjeblik. Han vandt suverænt.

Men det lille kiks satte fantasien i sving hos travpressen. De talte blandt andet om, at Jørn i et løb havde været nødt til at markere med piskan på Taroks bagdel, for at han kunne vinde i opløbet. Måske var han ikke i topform?

På Hagenshøj blev der arbejdet på højtryk. For ud over det lille kiks i Billund var der noget, der bekymrede Karl. Tarok var ved at være en fuldvoksen hingst, hvis hormoner begyndte at påvirke hans fokus. For at få Tarok til at slappe af måtte Karl gå lange ture med ham efter træningen og give ham lune afvaskninger. Karl gik ind for at give hestene så naturligt et liv som muligt og ville ikke holde Tarok i cølibat, til han skulle på pension som løbshest. Men det at springe på hopper kræver ganske meget rent fysisk af en hingst og belaster især området ved lænden og muskulaturen ned ad hestens bagdel, og da det er her, motoren til en travhests muskelkraft og acceleration sidder, var Karl klar over, at det var for risikabelt at lade Tarok få afløb for sine drifter op til så vigtigt et løb som Derbyet. Han kendte til, at nogle hingste blev så udmattede, at de slet ikke kunne starte i løb i dagene efter en bedækning. Den risiko kunne han ikke løbe.

Det var ikke bare Karl, der knoklede og havde store mål den sommer. Også på Lunden var store projekter i spil. Den distingverede, altid pænt friserede gråhårede direktør Carl Andersen havde allerede udrettet meget på banen, siden han var kommet til i slutningen af 1960'erne. Han var bogstaveligt talt født ind i sporten, fordi hans far havde været baneforvalter i Lunden, og Carl havde en drøm om at gøre hestesporten bredere og mere familieegnet. Han sørgede for, at der blev lavet legeplads til børnene og cafeteria til familierne, og han indførte sundhedsundersøgelser af hestene og andre tiltag, der skulle gøre livet lettere for både trænerne og heste. En ny totalisatorlov havde i 1974 gjort det mere attraktivt at spille på travheste. Men Carl vidste, at det kun var et fåtal af publikum, der var spillehajer og udelukkende kom for at score en gevinst. Langt de fleste kom, fordi de ville se hestene. Derfor var det vigtigt, at der var løb med topheste, som folk kendte og gerne ville se i aktion. Sammen med sportschefen for Lunden, Carl-Christian Junge, var det noget, der blev arbejdet hårdt på.

Året før var det lykkedes C.C. Junge at genoplive Copenhagen Cup, et internationalt storløb på Lunden, og trække store stjerner til. C.C. Junge var en ildsjæl, som sov på kontoret, når der ikke var tid til at nå hjem til konen dagen inden et løb, eller hvis der skulle deles programmer ud. I sin kamp for at skabe gode kontakter til toptrænere og hesteejere rundt omkring i verden var han altid, alt efter situationen, snakkende, storrygende, jublende eller jamrende. I år havde han

formået at overtale den svenske træner Sören Nordin, en af hele tre dygtige Nordin-brødre, til at deltage i Copenhagen Cup med en af Europas bedste heste, Wiretapper. Løbet var lige blevet afholdt, og Wiretapper havde vundet. Næste trin var at få Wiretapper med i Koster Memorial, Lundens andet internationale løb i september. Sören Nordin havde lige sagt ja. C.C. Junge og direktør Andersen var glade. Banen stod foran en omlægning i starten af september, og det var med Koster Memorial, at en ny og bedre bane skulle indvies. Måske en rekordernes dag. Nu manglede de bare den sidste vigtige ingrediens for at skabe legende: en dansk hest, som tilskuerne kunne heppe på. Med ægte stjerne kvalitet og internationalt format.

Karl havde holdt sit løfte og formået at holde pressen væk fra Hagenshøj. Han udtalte sig kun kortfattet til journalisterne, når de var ude til løb. I stedet spurgte journalisterne alle mulige andre i travsporten om Taroks chancer, og det gav som regel svaret: Ingen kan røre Tarok i Derbyet. På nær én træner, sidste års Derbyvinder, Mogens Larsen, der nu havde fynske Tulle Søgård i træning på Lunden, og som igen ville stille op. Tulle Søgård mødte Tarok i det sidste af de fireårige løb i juli i Lunden, og hun var tydeligvis den eneste, der for alvor kunne presse Tarok. Tulle Søgård var en brun, spinkel hoppe, der ikke så ud af noget særligt. Hun havde en særlig sensibel hud, der gjorde det nødvendigt at beklæde linerne med teddyplys, for at de ikke sled hul på hendes bagdel. Men hendes sind var anderledes hårdført. Som mange gode væddeløbshopper havde hun et indimellem voldsomt temperament og en stærk vilje, som man skulle lære at arbejde med og ikke mod. Det forstod Mogens Larsen, som havde ry for at være 'hoppernes ven' i travkredse. Trods sin unge alder, han var kun i starten af 30'erne, var han en af de førende trænere i Lunden. Han havde 40 heste i træning og flere staldfolk ansat. Med sine blot 174 centimeter og sin slanke bygning var han som skabt til at sidde i en sulky. Han ville helst køre i inderste spor i sine løb og ikke kun, fordi det var den korteste vej rundt på banen. Mogens var blevet skudt af sin bror ved et vådeskud nogle år tidligere og var blind på venstre øje. Hvis nogen var ved at suse forbi ham indenom på banen, var det svært for ham at opdage det tidligt nok. Mogens havde vundet over storfavoritten Surveyor året tidligere med Spathrine C. Selvom Tulle Søgård var meget mindre end Spathrine C, vidste Mogens, at hun løb stærkere.

I det sidste løb før Derbyet, det fynske 4-årings Grandprix, havde Tarok selskab af sin halvsøster og staldkammerat Tabasco, der var opdrættet og blev kørt af Jørns storebror Mogens. Tarok førte, da de nåede opløbssvinget. I fuld fart gennem svinget drejede Tarok pludselig hovedet

mod højre. Han løftede mulen og vrinskede, som heste gør, når de genkender en ven. Jørn kiggede sig bagud. Der, på hans yderside, var Tabasco og Mogens godt på vej frem. Mogens grinte, da hans blik mødte Jørns. Tænk, at Tarok i rasende fart lige syntes, han skulle hilse på sin veninde fra stalden. Tarok vandt stadig løbet.

I *Væddeløbsbladets* sidsteøjebliksanalyse af Taroks chancer i Derbyet nævnte man, at Taroks eneste ulempe var, at han blev kørt af amatørkusken Jørn. Selvom han kørte lige så mange løb som mange af de professionelle og var en habil kusk, var det ikke sidste gang, at Jørn skulle kæmpe mod det synspunkt.

Det var ikke kun Karl, der havde nerver på lige op til Derbyet og tænkte i alle muligheder for at forberede Tarok optimalt. Jørn havde også fået en idé. Han ville træne Tarok klokken fem om eftermiddagen. Det var langt senere, end Knud og Karl normalt trænede heste, ligesom tidspunktet var senere end de fleste af de løb, Tarok tidligere havde løbet. Klokken fem var nemlig det tidspunkt, Derbyet blev kørt. Jørn vidste, at lyset, luftfugtigheden og iltindholdet i luften ændrede sig i løbet af dagen. Iltindholdet er højere om formiddagen, og det er derfor en ulempe at køre løb så sent på dagen. Det afgørende for at vinde væddeløb er, at hestens lunger og hjerte kan transportere nok ilt ud til musklerne, så den undgår at få mælkesyre i musklerne, der kan give smerter og få den til at stoppe. Tarok havde store lunger og et stærkt hjerte, men det, at han var vant til at træne og løbe under lidt bedre iltforhold, stillede trods alt større krav til hans krop. Heste er vanedyr, og ændringer kan stresse og distrahere dem. Intet måtte stresse Tarok, hvis det stod til Jørn og Karl. Så Karl gav Jørn lov til at køre Tarok sent om eftermiddagen op til Derbyet. Også Jørn selv havde sat alt ind på en sejr. Han havde slanket sig og vejede nu 79 kilo. I trav spiller kuskens vægt ikke så stor en rolle, når først sulkyen er oppe i fart, men Jørn ville sikre sig, at eventuelle marginaler faldt ud til hans og Taroks fordel.

FOTO: Hagenshøj-75-07

Karl og Jørn ser ud til at diskutere taktik på Hagenshøj inden et løb. Jens, Jørns søn, kigger med.

(Foto: Burt Seeger)

Derbydagen oprandt. Den 29. august var 17.000 mennesker samlet på Lunden, hvor der blev serveret 50.000 fadøl og sodavand og tusindvis af pølser med brød. For dem, der havde

Kapitel 6 fra: TAROK - Hesten hele Danmark forelskede sig i

© 2013 Aiko Sho Nielsen og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

Kopiering må kun finde sted efter aftale med Aiko Sho Nielsen og Lindhardt og Ringhof

bestilt i tide, var der plads ved de små, fine borde i restauranten med den flotte glasfacade ud mod banen, og for de lidt mere uhøjtidelige var der cafeteriet på første sal, der serverede flæskesteg med rødkål for 19,75 kroner.

Inden løbet skulle Jørn og Tarok varme op. Men noget var galt. Tarok var ilter og reagerede ikke rigtigt på Jørns signaler, da de kørte rundt på opvarmningsbanen. Det plagede Jørn. Han gættede på, at Tarok kunne mærke på menneskene omkring sig, at dagen i dag var særlig vigtig. Jørn tog en beslutning:

”Jeg kører, indtil jeg har kontakt med ham igen, ligegyldigt hvor langt vi skal køre,” sagde han til sig selv.

Det tog hele Derbydistancen på 3.000 meter at få Tarok til at falde til ro. Men til sidst følte Jørn, at han havde Tarok tilbage, som han kendte ham. Tarok slappede mere af i kroppen og kunne igen fokusere på at lytte til Jørns stemme og justere sin position og fart efter de fine, små træk i linerne.

Efter den lange opvarmningstur gik Jørn rundt i rejsestalden og grublede i dyb koncentration. Han tjekkede seletøjet en sidste gang. Da han skiltes fra sin kone, Ingelise, i stalden og kørte hen mod banen med Tarok, var han dybt fokuseret på den plan, han havde lagt for starten.

Folk stod tætpakket hele vejen langs rækværket og på tribunerne. Deres stemmer og musikken fra højtalerne blandede sig og mindede om et livligt marked. Derbyfeltet med 20 af årgangens bedste heste, alle velplejede og skinnende, blev ført frem mod start af sidste T-årgangs Derbyvinder, den nu 23-årige Tjavs, en mørkebrun kraftig hingst, som stolt travede fremad, mens klapsalverne rungede ned mod ham. Hans kusk var den kendte træner Gerhard Petersen, der havde vundet Derbyet med Tella The Great helt tilbage i 1937. Tella havde dengang været spillet til sensationelt lave odds 1,30. Tarok var denne dag den største Derbyfavorit siden Tella med odds 1,40.

Da den indledende paradekørsel var ovre, drejede hestene rundt og kørte hen mod startstedet. Nu skulle de slutte op bag startvognen efter en bestemt procedure, og så var årets største travløb i gang.

Ugen inden havde DR's Gunnar Nu Hansen trukket lod om de 20 hestes startspor. Han havde trukket nummer otte til Tarok. Den umulige position yderst på startvognens vinge –

især for en kusk og hest, der gerne vil lægge sig i spids fra start. Men Jørn havde en udvej. Han havde studeret startvognens kørselsmønster på Lunden og registreret én god ting ved det ellers dårlige startnummer. Hest nummer otte var efter reglerne 'master' under starten. Det betød, at de andre heste skulle følge trop med ham og Tarok, når de kørte frem mod startvognen. I hans og Taroks tempo. Den fordel ville Jørn udnytte.

Der var altid nogle kuske, der opdannede deres heste til en hurtig start og derfor gerne ville have hesten hurtigt frem mod startvognen. Så da Jørn og Tarok kørte frem i ekstremt langsomt tempo, viste Jørn sine modstandere Taroks mentale overskud, samtidig med at han gjorde de kuske, der gerne ville øge tempoet, frustrerede. Flere af kuskene udspyede eder og ukvemsord, men Jørn lukkede stemmerne ude. Den form for nervekrig blandt kuskene var en del af sportens taktik.

Da de nåede ind i svinget, frem mod det punkt, hvor startvognen accelererede, fulgte Tarok med så tæt på, at hans mule næsten rørte startvognens vinge. Og fordi vingen bevæger sig hurtigst i yderste bane i et sving, fik Tarok en flyvende start, præcis som Jørn havde håbet.

"Så kommer Tarok, se, hvor han speeder," nåede Gunnar Nu Hansen lige akkurat at kommentere i DR's direkte tv-sending, før Tarok gled ind foran de andre heste. Allerede efter 100 meters kørsel havde Tarok så stort hul til de andre heste, at han kunne styres ned i inderste spor, i front. Her blev han de næste to omgange, hele tiden med et par længder ned til feltet. Jørn holdt linerne stramme. Han behøvede slet ikke skynde på Tarok, som med lange, seje skridt helt af sig selv holdt farten oppe.

"Det er Tarok, elegant travende," kunne Gunnar Nu Hansen blot sige til de lidt begivenhedsløse første to omgange.

De meter, som Tarok holdt de andre heste væk med, gav ikke et retvisende billede af hans overlegenhed; der kunne lige så godt have været flere banelængder mellem hestene.

De mange tusinde mennesker langs rækværket, i restauranten og på tribunerne fulgte Taroks og Jørns løb. Stemningen blandt publikum var afdæmpet og koncentreret. Nogle var kommet langvejsfra, blandt andre et ægtepar fra Aalborg. Manden var slagter og i sit arbejde vant til at sætte boltpistolen mod panden af heste. Da han så Tarok komme svævende forbi, var de eneste ord, han kunne få frem, med tårer i øjnene og brudt stemme:

”Hvor er han dog smuk.”

En af de andre tilskuere bemærkede slagterens Aalborg-accent.

”Nå, der er nok nogen, der er kommet ind med firtøget,” kommenterede han.

I et nu havde slagteren lagt den rapkæftede tilskuer ned på bænken, for ud over at være slagter havde han en fortid som mesterbryder. De to mænds koner fik dem hurtigt skilt ad, og mændene glemte deres uvenskab, for nu var Tarok nået hen mod sidste sving inden mål.

Da klokken ringede i opløbssvinget, havde Tarok øget farten. Tulle Søgård og Mogens Larsen var de eneste, der havde kræfter til at forsøge et angreb frem mod mål, fulgt af Talisman Sus med kuskén Sören Norberg. Men intet kunne true Tarok.

”Værsgo, Tarok,” proklamerede Gunnar Nu Hansen med sin besindige stemme, da Tarok løb over mållinjen. Vinder af Dansk Trav Derby 1976.

Alle de tilskuere, der nærmest havde holdt vejret under de tre omgange, brød nu ud i dundrende klapsalver, der næsten fik ruderne i restaurantens facade til at vibrere. De så, hvordan Mogens Larsen først kørte hen og gav hånden til Jørn, inden turen gik hen til Sören Norberg. Henne i svinget efter mål steg Jørn af sulkyen og gik frem til Tarok. Han løsnede som altid Taroks checkrem, kløede ham i panden og klappede ham på halsen. Sammen gik de tilbage mod dommertårnet i roligt tempo. Det var umuligt at se, at Tarok lige havde løbet så langt og hårdt et løb. Som sædvanlig kiggede han helt afslappet ud mod publikum. Ud for dommertårnet standsede Jørn og Tarok igen. Publikum klappede endnu højere, da de så Jørn med tårer i øjnene kramme Taroks hoved og mumle noget ind mod hans kind. Karl og Elisabeth, Aksel og hans kone, Ingrid, Mogens og Lillian samt staldmanden Knud kom alle ind på banen; de havde stået ved rækværket og fulgt hele løbet. Den store laurbærkrans med det traditionelle blå Derbysilkebånd blev placeret rundt om halsen på Tarok. Jørn fik et kram af en storsmilende Karl og kys af sin mor. Ingelise kom flyvende i en stor omfavelse. Hjemme i Skive sad Jørn og Ingelises to børn sammen med deres mormor og morfar.

”Ej, mor har de gamleste bukser på!” udbrød femårige Jens forfærdet ved synet af sin mors slidte cowboybukser. Det var, inden nogen vidste, at Ingelises praktiske tøj og hele familien Laursens jordbundne facon og sammenhold ville blive et varemærke, som var med til at cementere Taroks popularitet.

FOTO: 1976-08-29_04

Der er tæt pakket på Charlottenlund Travbane i 1976, da Tarok vinder sin første Derbysejr. (Foto: Burt Seeger)

De enorme klapsalver, der lød ned mod Tarok og Jørn ved æresrunden forbi publikum, mente journalisterne bagefter havde sat rekord i lydstyrke. Men også rent sportsligt havde Tarok sat rekord. Med en gennemsnitlig kilometertid på 1 minut og 19,9 sekunder over 3.000 meter var hans vindertid ny rekord for Derbyet. Og det endda, selvom Jørn ikke havde presset Tarok op i hans maksimale fart, men havde siddet ganske stille, næsten overlegent, i sit sulkysæde uden overhovedet at bruge pisken. Jørn havde nøjedes med et par gange at kigge bagud for lige at tjekke, hvor konkurrenterne lå. Tulle Søgård, som blev en flot nummer to, kørte i mål med så god en tid, at hun havde kunnet vinde de forrige års Derbyer. Hendes eneste uheld var, at hun var født samme år som Tarok.

Dyrlæge H.V. Sønnichsen satte Taroks fysiske præstation i relief. Umiddelbart efter Derbyet målte han Taroks puls til 64 slag i minuttet og en vejrtrækningsfrekvens på 72 i minuttet. Hos travheste plejede begge værdier at ligge over 100 lige efter et løb.

Dagen efter Derbyet strømmede det ind med telegrammer og blomsterbuketter til både Karl og Elisabeth og Jørn og Ingelise. Stuerne blev lyst op af buketter på både hylder, kommoder og borde, og de løb snart tør for vaser.

Karl gav efter Derbyet Jørn et guldbelagt armbåndsur. En gave, der betød mere for Jørn, end man kunne gøre op i penge. Penge var fortsat aldrig involveret mellem Karl og sønnerne i arbejdet med hestene. Jørn vidste, at Karl med den gave udtrykte en større påskønnelse, end han kunne udtrykke med ord. For Karl gjaldt det med ros som med informationer; han delte aldrig flere ud, end han fandt højst nødvendigt. Derfor var det også først efter, at Derbyet var vel overstået, at Karl betroede Jørn, at han selv havde været lidt urolig for Tarok på Derbydagen. I samråd med Stald Kimas faste dyrlæge, Hans Schougaard, havde han nemlig givet Tarok nogle ekstra og helt lovlige vitamin- og mineraltilskud i tiden op til Derbyet, og det kunne godt have sat lidt ekstra krudt på Taroks energiniveau og temperament.

Igennem mere end et år havde den unge dyrlæge været på ugentligt besøg på Hagenshøj. Hver tirsdag formiddag gik han og Karl ud i stalden. Karl var god til selv at holde øje

med sine heste, så det var som regel mest småting, lige tjekke en tand eller et ben, der havde været ømt, og så de rutinemæssige blodprøver, dyrlægen skulle tage sig af. Den slanke, vævre Hans virkede tit travl, grænsende til det flyvske, og han talte altid meget hurtigt med en blød, mild stemme. Hans brune øjne lyste af glæde, når han talte om sit arbejde, og han lagde stor energi i at hjælpe alle sine mange firbenede patienter. Med sine kyndige og rolige hænder følte han sig frem til alle små ømheder og problemer på hestenes krop. De to mænd delte en stor interesse, ja, næsten besættelse af heste, og med tiden blev de hinandens fortrolige. Hans havde siden sin barndom vidst, at han ville arbejde med dyr. Drømmen om at blive travtræner var ikke faldet i forældrenes smag; væddeløbsbanen i Aalborg havde tilbage i 60'erne desuden ry for at være et sted, hvor både alkohol og kvinder var lidt for tilgængelige i pænere borgeres optik. Så Hans havde taget studenterkursus om aftenen for at gøre forældrene glade, mens han arbejdede på travbanen om dagen. Da han fik lyst til at læse til dyrlæge med speciale i heste, var hele familien tilfreds, også selvom Hans fortsat kom på væddeløbsbanen – nu var det jo i videnskabens tjeneste. Efter Hans var færdiguddannet fra Landbohøjskolen, tog han et år til Sverige for at arbejde med travheste. Han dygtiggjorde sig og blev den hestedyrlæge, der som den første kunne introducere insemineringsteknikken i Danmark i 1976. Samme år købte han en gård i nærheden af Silkeborg, hvor han og konen, Lis, byggede Nørlund Hesteklinik, der siden blev udvidet til hestehospital og hingstestation. Han havde fået Opdrætterforeningens bedste trekløver af avlshingste opstaldet hos sig: Lord Valentine, Frosty Hanover og Taroks far, Pay Dirt. De tre hingste skulle med tiden blive legender i dansk travsport og få tilnavnet de tre musketerer.

Karl havde læst og hørt om Hans' nyskabende arbejde med travheste, og han øjnede en mulighed for at få den bedst mulige viden og hjælp til at holde sine heste raske og i topform. Det var en chance, som Karl ikke behøvede sove på. Da Karl ringede Hans op en dag og ville have ham til at komme og se på en hest, var Hans glad. Han havde beundret Stald Kima og Karl, siden han var barn, og lagt mærke til den respekt, der stod om familien klædt i de gule og hvide jakker og deres heste, når de startede i løb. Og at være dyrlæge for Tarok var nemt. Hans syntes, at Tarok mindede meget om sin far. Pay Dirt var en så klog og rolig hingst, at personalet på hesteklinikken tog ham ind i frokoststuen, når de holdt julefest. Så trippede den lille mørkerøde hingst rundt, fik lidt rugbrød og nød at blive klappet og snakke med alle menneskene omkring sig.

Oven på Derbysejren var det ikke bare i sportssektionerne, at man kunne læse om familien Laursen og Tarok. *Jyllands-Posten* og *Politiken* skrev helsides portrætter af Jørn og Tarok og reportager om Karl Laursen. I de store, kulørte ugeblade blev hele Karls livshistorie foldet ud – den fattige arbejdsdreng, der havde bygget et lille familiedynasti op inden for trav, og som hver dag brugte 16 timer på sine heste, som han ville give et luksusliv i naturen ved den smukke Limfjord. Det var ren nostalgi og Morten Korch-stemning, og danskerne elskede det midt i en opbrudstid. Fra en tid med økonomisk vækst i 60'erne havde vi bevæget os ind i en tid med inflation og underskud på handelsbalancen. Arbejdsløsheden steg, der var oliekrise og bilfrie søndage, debatten om atomkraft blussede, kønsrollerne var vendt på hovedet, og vi var kommet med i EF. Når man åbnede for nyhederne, som nu også var i farver, var der nyt om politisk uro og forurening af vores natur. Alt det trygge og velkendte blev gradvist taget fra os. Men midt i al den uro havde vi nu fået noget, der kunne forene os. Tarok. Hesten, vi alle følte var vores, og som samtidig kunne vise verden, at her i Danmark kunne vi også skabe noget fantastisk. Kunne man ikke blive enig om andet, kunne man da være fælles om at beundre Tarok.

FOTO: IMG_7715

Tarok og familien Laursen modtog bunkevis af fanbreve gennem årene, her en hilsen efter Derbysejren i 1976. (Privatfoto)

*

I september lukkede Lunden i tre uger. Tiden var kommet for den gamle banes totalrenovering. Banen havde flere gange fået ansigtsløftninger, men i bunden af vejkassen lå der stadig murbrokker tilbage fra Christiansborg Slots brand i 1884. Planen var nu at gøre banen bredere og give den et nyt og bedre underlag og dossere med en hældning i svingene, som ville skåne hestenes ben. Renoveringen kostede millioner, men med den ville det blive muligt for hestene at løbe hurtigere og sætte nye rekorder.

Den dag, hvor Lundens publikum første gang skulle se den nye bane i brug, var den 26. september, hvor Koster Memorial blev kørt. Op til dagen havde pressen fokuseret næsten udelukkende på to heste: Wiretapper og Tarok. Begge var fire år og skulle derfor starte i samme

indledende heat for sandsynligvis at møde hinanden i finalen bagefter. Derefter hørte lighederne op. Wiretapper var blevet opdaget i USA som toåring af Sören Nordin. Han havde købt den mørkebrune hingst, der nærmest var et massivt bjerg af muskler, og trænet den op i Sverige. Den tog så store skridt med bagbenene, at Sören havde fået konstrueret en ekstra bred sulky til hesten, da den ellers ramte mod stængerne i sving. Som kontrast til sin fysiske styrke havde Wiretapper den særhed, at den var bange for synet af sin egen skygge på banen. Derfor løb den altid med en stor kost af børstehår på næseremmen, der dækkede dens synsfelt. Sören Nordin var selv en høj og kraftigt bygget mand, som med sine 59 år og 3.000 sejre bag sig havde fået tilnavnet Sören 'Stålis' for sin evne til at køre taktisk, næsten koldt og beregnende. Sammenligningen mellem David og Goliat var oplagt. Tarok, en mindre og langt spinklere type end Wiretapper, og Jørn, som godt nok var en erfaren amatørkusk af sin alder, men som trods alt kun havde haft licens i 14 år mod Sörens 41 år i sulkyen. Karl havde selv mødt Sören Nordin i Koster Memorial. Dengang, i 1972, var han blevet nummer to i finalen med Napalm efter Sören Nordin, som kørte den amerikanske Noble Action.

På tilskuerpladserne stod sportschef C.C. Junge nu og ventede uroligt. Da han tidligere på året havde fået overtalt Sören Nordin til at deltage i Koster Memorial, anede han ikke, at Tarok ville blive så god, som han var nu. At Danmark havde fundet en værdig modstander til den amerikansk-svenske tophest. Drømmen om de store stjerner på Lunden var gået i opfyldelse.

Eftermiddagssolen faldt blødt over græsset og banens brune stenmel, da Tarok og Jørn kørte hen mod startvognen til det indledende heat for de fireårige, Sonny Diamond-løbet. Over 10.000 tilskuere stod ved rækværket og på tribunerne, og de klappede taktfast, så snart de så Tarok og Jørn. Tarok var ubesejret i Lunden, men skulle nu for første gang møde en af Europas bedste heste. Hvordan ville han reagere på modstand, ville han vige eller kæmpe?

Stilheden på tilskuerpladserne var slående, da startvognen kørte væk, og hestene accelererede ind i starten på det 1.600 meter sprinterløb. Efter de første 300 meter lå Tarok forrest.

"De første 500 meter blev afviklet efter 1.13,5," lød det lidt efter knasende tørt fra løbets kommentator i højttalerne. En uro bredte sig blandt publikum. 1 minut og 13,5 sekunder som gennemsnitlig kilometertid betød, at Tarok løb i et tempo så hæsblæsende, at det aldrig tidligere var set på banen. Kunne han holde hjem, eller brugte han for mange kræfter på at holde

den spids, som Jørn gerne ville have? Ud for publikum, efter en halv omgang, var Wiretapper nået næsten op på siden af Tarok. Kontrasten mellem de to heste var tydelig for tilskuerne. Wiretapper med den store kroppsramme havde en rullende, tung travbevægelse, mens Tarok løb i sin sædvanlige paradestil, hvor han strakte benene helt ud i lange, lave skridt i en isoleret, glidende bevægelse, hvor han holdt sin ryg og hals nærmest stille. Ud for staldsiden var Wiretapper faldet lidt bagud, og da de nærmede sig opløbssvinget, havde de andre heste opgivet at følge de to favoritters høje tempo.

I et indledende heat var det nok at ende blandt de første fire heste for at sikre sig en plads i finalen. Men det var tydeligt, at hverken Jørn eller Sören Nordin havde tænkt sig at spare på kræfterne. Det her gjaldt mere end blot en finaleplads, det drejede sig om at sætte tingene på plads inden finalen. I svinget satte Sören Nordin sit angreb ind. Med et par rap med piskan og tag i linerne fik han Wiretapper til at øge tempoet. Tarok drejede sit højre øre udad og satte farten op. Publikum, som havde stået åndeløse i starten af løbet, kunne næsten ikke holde spændingen ud længere. Klapsalver og råben brød ud, da de to heste nåede ind på opløbsstrækningen, Wiretapper en halv længde bag Tarok. Den rækkefølge holdt frem til målstregen, hvor Jørn rakte hånden i vejret i triumf, da Tarok løb i mål som vinder. Vindertiden lød på 1.15,2. Det var ikke bare ny banerekord og det hurtigste, en dansk hest nogensinde havde løbet. Det var europæisk rekord for fireårige heste. Danmark havde fået en international stjerne. Under øredøvende klapsalver steg Jørn af sulkyen i svinget, krammede Tarok og valgte så at gå hele æresrunden ved siden af Tarok. Mange gange stoppede de op og lod publikum klappe Tarok, som stod lige så stille og kiggede ud over menneskemasserne.

Da Sören Nordin nåede ind på staldterrænet, var den store svenskers normalt smilende ansigt temmelig stift.

”I har snydt mig,” knurrede han på svensk, da journalisterne kom løbende. ”Jeg kom til København uden nogen anelse om, hvilken kapacitet Tarok er.”

Der var en time mellem det indledende heat og finalen. Jørn drak danskvand, mens han forberedte sig mentalt. Han ville ikke tale med nogen. Sören Nordin, der var kendt som en mester i at afbalancere sin hests udstyr, så den løb optimalt, brugte timen på at justere Wiretappers forspænding minutløst.

For tilskuerne var ventetiden næsten ulidelig. Men endelig kom hestene på banen til finalen i N.J. Koster Memorial 1976. Vixi Bird havde kvalificeret sig blandt de treårige og skulle starte 20 meter foran Tarok og Wiretapper og de to andre fireårige finalister. 20 meter længere bagud startede de femårige og ældre, blandt dem var den smukke, sortbrune Derbyvinder Osman Bogø.

Det blev Vixi Bird med Aksel i sulkyen, der lagde sig i spidsen med Uggla Nera bag sig. Hurtigt efter starten nåede Tarok frem og lagde sig i ryg på Uggla Nera, i andet par efter Vixi Bird. Wiretapper var fulgt med og lagde sig i ryg på Jørn og Tarok. Den rækkefølge holdt frem til opløbssvinget, hvor Tarok rykkede frem og uden om Uggla Nera og Vixi Bird i tredje spor med Wiretapper jagtende som en skygge bag sig. Da de var på vej ud af svinget, markerede Jørn en enkelt gang med pisken på Taroks bagdel. Jørn vidste, at det var afgørende, at de lå forrest, når de nåede ind på opløbsstrækningen, hvor Wiretapper ville opbygge momentum og komme rullende med alt, den havde. Tarok øgede farten og holdt Wiretapper bag sig i fjerde spor, da de nåede ind på opløbsstrækningen.

”Kom så, Jørn, kom så, Tarok,” råbte og skreg folk fra tribunerne, til de blev hæse, mens de hoppede op og ned, tog fat i deres kærester, venner, eller hvem der nu stod ved siden af. De så Sören Nordin bruge pisken og rokke og regere i sulkyen for at opildne Wiretapper. Den store mørke hingst øgede farten, men Tarok svarede igen og holdt trekvart længdes afstand mellem dem. Der var et hvidt glimt øverst i Taroks store, opspærrede øjne, og hans næsebor flagrede. Jørns ansigt lyste blegt, hans lille overbid var blottet i en anstrengt grimasse. Igen pressede Wiretapper sig frem på siden af Tarok for straks at se Tarok rykke fri igen. Og så kunne Tarok endelig køre over målstregen som sejrherre. Wiretapper fik andenpladsen, og en flot slutspurt sikrede Osman Bogø med Harald Lund i sulkyen tredjepladsen. Ned mod svinget efter målstregen sagtnede Jørn farten og rakte hånden ud mod Sören Nordin. Han tog den, og de kørte ved siden af hinanden på den måde et stykke vej.

FOTO: 1976-09-26-98

Efter dramatik både på og uden for banen sejrer Tarok i Koster Memorial 1976, og Jørn rækker hånden ud mod Sören Nordin. (Foto: Burt Seeger)

Midt i menneskemasserne og de rungende klapsalver stod C.C. Junge stille med tårer i øjnene og kiggede på de to kuske, der holdt i hånd. Han vidste, at der i dag var blevet skrevet historie på Lunden; at Tarok med denne sejr ville blive kendt langt ud over Danmarks grænser. Og ved at få Wiretapper med i løbet havde han været med til at bygge den rampe op mod succesen, som Tarok så smukt var løbet op ad i dag.

For anden gang den dag gik Jørn sejrsrunden ved siden af Tarok. Folk jublede, hæse i stemmerne af at have råbt og heppet. Karl krammede Jørn, lykkelig over den anden sejr i Koster Memorial på to år. Da travpressen fik fat i Jørn, var farven vendt tilbage, og hans ansigt med de runde kinder lyste op i et bredt grin.

”Så fik vi da sat tingene på plads for i år. Tarok vidste lige præcis, hvad det drejede sig om, da vi kom ud af opløbssvinget, er han ikke skøn?” sagde Jørn.

Sören Nordin udtalte sig også efter sit nederlag:

”Jeg indrømmer blankt, at vi blev slået af en bedre hest. Wiretapper blev kørt i bund i dag. Tarok er det ingen skam at tabe til,” sagde han storsindet. De ord gik verden rundt i travpressen og gav ubetalelig kredit til Taroks præstation.

Om aftenen kunne danskerne kigge op på lysavisen på Politikens Hus på Rådhuspladsen og læse de rullende gule bogstaver:

”Tarok 1.15,2. Europæisk rekord.”

*

I slutningen af oktober tog Tarok og Jørn til Jägersrobanen i Malmø. Løbet var Nordisk 4-års Pris, samme løb, som Tarok havde vundet året før, blot for treårige. Efter Koster Memorial var Taroks navn kendt i Sverige, og han var derfor storfavorit til at vinde løbet.

I Sverige afholdt man Skandinaviens mest prestigøse løb, Elitloppet, og mange andre storløb med store præmiesummer. Og det svenske travpublikum var altid sultne efter en ny stjerne. Men også de havde nationalfølelse. I 1973 havde de hyldet deres egen svenske hingst Ego Boy, en travhest opdrættet i det ærkesvenske Dalarna og kørt af en på det tidspunkt nærmest ukendt træner, Ingemar Oloffson, mens hesten – ligesom Tarok – var opdrættet og ejet af et ganske almindeligt ægtepar, Tage og Berit Hedberg. Da den amerikanske topkusk Joe O’Brian var

kommet med sin store, muskuløse stjerne Flower Child til Elitløppet det år, troede alle, at den ville vinde over samtlige svenske heste. Men efter et nervepirrende udskilningsheat vandt den langt mindre og spinklere Ego Boy. Sejren byggede en fanskare op omkring Ego Boy, og det begejstrede slogan 'oj oj oj, Ego Boy' fra Elitløppet var dårligt nok forstummet, da svenskerne pludseligt mistede deres elskede Ego Boy, som døde i 1974. Nu var svenskerne så klar til at hylde Tarok, som efter sejren over Wiretapper af svenske travsportsjournalister var blevet udråbt som "Kejser Tarok" – for blot at nævne et af de mange navne, der blev brugt om ham i rosede artikler op til Nordisk 4-års Pris.

Da starten til løbet gik, skød den bedste svenske hest Gay Frost frem til spids. Tarok satte efter den, og i svinget efter dommertårnet lå han på ydersiden af Gay Frost.

"Han slipper ikke udenom," sagde en svensk travkyndig tørt og lidt for hurtigt. For i næste øjeblik lå Tarok side om side med Gay Frost, og da de løb ud af svinget, lå Tarok forrest. En position, han holdt hele vejen til mål i sædvanlig, næsten lidt kedelig overlegen stil.

Efter løbet kaldte Jägersrobanens formand, K.G. Bertmark, Tarok for en dansk guldklump og spåede, at han næste år ville blive større end Ego Boy. K.G. Bertmark var ejer af mange svenske topheste og købte også dyre heste hjem fra USA. En af hans hingste skulle senere komme til at spille en stor rolle i Taroks karriere.

Travskribenten Peter Karstensson fra *Kvällsposten* skrev efter løbet om Tarok: "Hesten, som kan ALT", og skribenten udråbte ham til "Sejrsmaskinen". Men det var et andet tilnavn, opfundet af den danske travpresse, som fra da af blev synonymt med Tarok: Dannebrog på fire ben.

Succesen fik dog også kritiske røster frem. En travskribent skrev om Karls rolle som det absolutte overhoved i Stald Kima og om, at hans tilværelse udelukkende drejede sig om heste, og han som amatør kunne give sine heste en luksustilværelse, som de professionelle trænere ikke kunne hamle op med. Travskribenten kom også ind på den effekt, det havde på sønnernes kørsel, og en konkurrent fra travbanen udtalte:

"I den familie vil de hellere brække arme og ben, end de vil tabe et travløb."

Det var ingen hemmelighed, at det ikke huede de professionelle i det danske travmiljø, at Karl og hans sønner kom som amatører og kunne gøre det lige så godt og måske bedre end de professionelle. Men med den åbenlyse succes, som Karls heste havde, selv dem, han

ikke havde opdrættet, som Vixi Bird, var der også mange, der begyndte at studere, hvordan Karl passede og trænede hestene, og hvordan han fodrede dem. De mange heste, der stod opstaldet på travbanerne, kunne måske præstere bedre, hvis de fik lov at komme ud og nyde naturen lidt, ligesom på Hagenshøj. En af de største københavnske trænere, Walther Kaiser-Hansen, havde allerede i 1964 købt en gård på landet, hvor hans heste kunne gå, og nu var Karls succes med til endeligt at begrave en gammeldags tankegang om, at væddeløbsheste kun løber rigtigt stærkt, hvis de bliver holdt i deres bokse det meste af dagen, så de sparer energi op til en eksplosion.

Tarok selv fik den paradoksale kritik i pressen, at hans ufejlbarlighed nærmest var ødelæggende for sportsglæden. Hvordan skulle man vænne sig til mere almindelige heste efter ham? Her satte skribenten pennen i et afgørende paradoks. For det skulle snart vise sig, at som alle helte havde Tarok en akilleshæl. Hans fysiske overlegenhed, der havde vænnet ham til så mange lette sejre, skulle vise sig at blive en af hans værste fjender.

FOTO: Tarok_23_scan

Tarok slapper af hjemme på Hagenshøj i december 1976. (Foto: Kirsten Hansen)

Tarok sluttede året med et sprinterløb på 1.600 meter i Lunden, den type løb, som han var storfavorit til at vinde. Det blev mere spændende, end tilskuerne havde troet. Man kunne høre et sug gå gennem publikum, da startvognen kørte væk – og Tarok galopperede. De så, hvordan Jørn måtte holde Tarok tilbage og føre ham ud mod rækværket, mens feltet travede fra dem. Tilbage i trav, men med mere end 60 meters hul op til feltet, indledte Jørn og Tarok nu en rasende jagt. De nåede halen af feltet efter en halv omgang rundt på banen. Ved staldsiden lå de midt i feltet, udvendigt i tredje par. Nu var den eneste vej til sejr uden om feltet, i dødens spor. Ved staldsiden så publikum åndeløst til, mens Tarok gled frem i tredje spor og i opløbssvinget nåede op på siden af den førende hest, den stærke sprinter Seminent. Publikums tilbageholdte åndedræt blev udløst med jubel og rungende klapsalver, da Tarok med lange, seje skridt kæmpede sig i mål med en hel længdes forspring. Han havde klaret en præstation i kamp, der burde være umulig.

Kapitel 6 fra: TAROK - Hesten hele Danmark forelskede sig i
© 2013 Aiko Sho Nielsen og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S
Kopiering må kun finde sted efter aftale med Aiko Sho Nielsen og Lindhardt og Ringhof

Sejren blev et flot punktum for året. Ingen vidste, at hændelsen ved starten var en forsmag på problemer, der lå forude i det nye år. Ordene galop og Tarok kom pludselig til at figurere i samme sætning på skæbnesvanger vis i 1977.
